

безъ да опредѣли диагнозата предписалъ 30 гр. рициново и три праха аспирина. Отъ рициновото болкитѣ се усилили още повече и той изгубилъ съзнание. Свѣстили го, той лудѣялъ отъ болки, премиялъ се върху леглото и не намиралъ спокойствие. Извикали наново лѣкаря и той закрѣщялъ: — Този е голѣмъ симулантъ! . . . Преструва се като артистъ! . . . по-скоро 60 грама „Олиумъ рицини“ и още предъ менъ да го изпие — и хваналъ челюститѣ, а сестрата съ сълзи на очи почнала да налива. Съ мжка успѣлъ да се съвземе и да извика — по-добре ми е. Лѣкарьтъ доволенъ отъ лѣчението си, смѣящъ се, напустналъ стаята, а той съ последни усилия избѣгалъ и падналъ на улицата, далечъ отъ болницата. Тамъ искалъ да умре безпомощенъ, отколкото отъ грижитѣ на такъвъ лѣкарь. Намѣрили го вечеръта патрулитѣ и го донесли въ тая болница.

— Тукъ дойдохъ, а вие грижи, ледъ, медъ, попари . . . а нито една капчица рициново не сте ми дали — завърши Власи и голѣмата му уста пакъ се закиска. Сухитѣ му вкокалени ржце чевръсто загънаха ризата и халата, а главата му се трѣсе отъ смѣхъ.

— Сега Власи е добре. Скоро ще направимъ операция. . . . Сега повече ядене да понапълнѣе — каза лѣкарьтъ, потупа Власи по рамото и продължи да преглежда останалитѣ болни.

— А ти? — надвѣси се той надъ № 6. Какво има. А, а, а . . . камъкъ въ жлъчката . . . — и говорейки повече на себе си той заприлиства болничния му листъ и заклати глава. Обърна се къмъ менъ — Не бивало. Сестро, да му се дава това лѣкарство, то запича . . . После вжтре конякъ? Той има кризи. . . Инжекция съ морфинъ и всѣка сутринъ по лъжица карлсбадска соль . . . Деветъ дни запекъ! жалко . . . — загрижено каза той и прислуша сърдцето му, гърдитѣ и изследва коремната му областъ съ голѣмо внимание и додаде: — Никакво мѣсо и тлжстини, само растителна храна и по една топла баня всѣки день и грѣйкитѣ да не слизатъ отъ областъта на черния дробъ . . . Разбрано ли, Сестро?

— Да, господинъ Докторе . . . разбрахъ.

Значи той щѣше да стане жертва на лѣкарско без-